

JAK TO VŠECHNO ZAČALO?

Belgie

Jedním ze zakládajících členů evropského společenství je domov hranolek a čokolády: Belgie – království. Malý západoevropský stát býval centrem obchodu i kultury a dodnes se v zemi mluví třemi jazyky: nizozemsky, francouzsky a trochu i německy. Každý jazyk používá jedna z místních komunit, které si odděleně, ale přesto společně vládnou.

Myšlenka spojení států a vytvoření jednotné unie, kde si lidé budou navzájem blízcí, nevznikla zničehonic v polovině dvacátého století, ale objevovala se v různých podobách už od raného středověku – například tehdejší Francká říše se rozkládala na území dnešní Francie, Německa, Belgie, Nizozemí a Švýcarska.

V patnáctém století přišel český panovník Jiří z Poděbrad s myšlenkou spolenectví křesťanských evropských panovníků, kteří měli vytvořit společnou alianci proti Turkům. Organizace měla být postavena na principu rovnosti, svrchovanosti, nevměšování se a řešení sporů před smířčím tribunálem. Nápad nakonec nebyl uskutečněn kvůli nesouhlasu papeže.

Hlavním důvodem spojování ve středověku a raném novověku byla obrana nebo nutnost řešit vzájemné spory. Až od 18. století, kdy se začala formovat myšlenka jednotlivých **evropských národů**, začaly vojenské a mocenské důvody ustupovat do pozadí, a naopak se začala prosazovat myšlenka ekonomické nebo kulturní spolupráce. Vídeňský kongres v letech 1814–1815 se po Napoleonských válkách, které zachvátily celou Evropu, snažil sérií mezinárodních dohod nastolit na kontinentu mír a pořádek. Zároveň vůbec poprvé definoval právo národů na sebeurčení. Právě to byl počátek národních států i jejich spolupráce, a právě na tuto poválečnou zkušenost ve dvacátém století navazovali evropští politici.

